

Arrest

nr. X van 12 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X loco advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig uit de wijk Naw Abad in de stad Mazar-i-Sharif, gelegen in de provincie Balkh.

U werkte als elektricien in de elektrozaak van ingenieur U.. Op een morgen kwamen onbekende mensen naar de winkel. Ze vroegen u om mee te komen met hen om een zonnepaneel van een moskee te repareren. Rond de middag ging u met hen bidden. De mannen vroegen voor te gaan in het gebed, maar u gaf aan dat u niet wist hoe u moest bidden. Nadat uw werk in de moskee afgewerkt was, namen ze u mee naar een onbekende plaats waar een frigobusje stond dat u moest repareren. Ondertussen kwamen zes personen toe op drie motorfietsen. U moest koranverzen reciteren en u werd geslagen

door hen. U werd naar een kelder gebracht waar ze u vast hielden voor ongeveer 20 dagen. Ze zeiden u dat u naar een madrassa in Pakistan zou worden gezonden om er lessen te volgen en dat u na het plegen van een zelfmoordaanslag het paradijs zou bereiken. Op een ochtend slaagde u erin te ontsnappen via een openstaand raam. Nadat u ingenieur U. op de hoogte bracht, verliet u Afghanistan.

U heeft Afghanistan verlaten in juni 2015. U reisde via Iran, Turkije, Servië en Hongarije naar België, waar u op 8 september 2015 aankwam en twee dagen later asiel vroeg.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara voor.

B. Motivering

U bent er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt uw problemen éénduidig te situeren in de tijd. Gevraagd naar wanneer de gebeurtenissen die u aanhaalt zich voordeden, antwoordt u dat u niet weet in welk jaar of welke maand dat was (CGVS, p. 7). U slaagt er evenmin in te zeggen hoe lang voor het gehoor op het CGVS deze gebeurtenissen zich voordeden (CGVS, p. 8). Wel slaagt u erin te specificeren dat het minder dan een jaar geleden is (CGVS, p. 8). U kan echter niet zeggen hoeveel tijd er is verstreken tussen uw opsluiting en het moment dat u uw land verliet (CGVS, p. 8). Nochtans vertelt u later tijdens hetzelfde gehoor op het CGVS dat u na uw ontsnapping naar de winkel van ingenieur U. trok, hem alles uitlegde en daarna nog ongeveer een week bij hem verbleef alvorens u uw reis naar Europa begon (CGVS, p. 14). Dat u er niet in slaagt een indicatie te geven van hoe lang voor uw vertrek de gebeurtenissen plaatsvonden, maar even later in hetzelfde gehoor wel kan zeggen dat u na de 20 dagen gevangenschap nog een week bij ingenieur U. verblijft voor u uw reis naar Europa begon, doet **twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas.**

Bovendien verklaarde u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de taliban 10 maanden geleden langs kwamen op uw werk (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Uw interview op de DVZ was op 16 januari 2015. Op basis van deze verklaringen kwamen de taliban langs in maart 2014. U verklaart dat u vertrokken bent uit Afghanistan zo'n 20 dagen voor de aanvang van de ramadan (CGVS, p. 16). In 2015 begon de ramadan op 17 juli. Er mag dus vanuit gegaan worden dat u Afghanistan eind juni 2015 verliet. Uit deze verklaringen kan worden afgeleid dat er drie maanden tussen het bezoek van de taliban en uw vertrek uit de regio zitten. Nochtans komt dit geenszins overeen met de chronologische lijn die u schetst in uw relaas op het CGVS (CGVS, p. 7, p. 9 en p. 14). Uit uw relaas blijkt dat u na het bezoek van de onbekenden in de winkel 20 dagen werd vastgehouden en vervolgens nog een week bij ingenieur U. verbleef (CGVS, p. 14). U werd op het einde van het gehoor op het CGVS geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ aangaf dat de gebeurtenissen zich voordeden in maart en dat uit uw verklaringen op het CGVS blijkt dat de gebeurtenissen zich voordeden eind mei of begin juni, maar heeft geen afdoende verklaring kunnen geven voor deze chronologische tegenstrijdigheid (CGVS, p. 16).

Er dient te worden opgemerkt dat er verdere tegenstrijdigheden zijn tussen uw verklaringen in het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw gehoor op het CGVS.

Zo verklaarde u op de DVZ dat de taliban langskwamen op u werk en u meedeelden dat u uw werk moest opgeven (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat onbekenden langskwamen in de winkel en u meenamen om een zonnepaneel te installeren (CGVS, p. 7 en p. 9). U geeft op geen enkel moment aan dat de mannen u vroegen uw werkzaamheden in de winkel van ingenieur U. stop te zetten. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen, stelt u dat u niet heeft gezegd dat er taliban langskwamen in uw winkel en u meedeelden dat u moest stoppen met uw werk (CGVS, p. 14). U beweert dat u gezegd heeft dat ze u meenamen om dingen voor hen te repareren (CGVS, p. 14). Nochtans staat er tot tweemaal toe in uw verklaringen op de DVZ te lezen dat u gevraagd werd uw job te stoppen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U verklaart op het CGVS echter dat ze u niet gevraagd hebben uw job te stoppen (CGVS, p. 14).

Verder verklaarde u op de DVZ dat u werd meegenomen door de taliban en dat u moest bidden maar dit weigerde (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Ook hiervan maakt u geen melding tijdens het gehoor op het CGVS. U vertelt slechts dat u na het werk aan het zonnepaneel naar de moskee ging en dat de onbekende mannen u vroegen voor te gaan in het gebed (CGVS, p. 7). Wanneer u aangaf dat u niet wist hoe u dit moest doen, zeiden ze dat u naar achter moest gaan en hen moest volgen in het gebed (CGVS, p. 7). U geeft echter op geen enkel moment aan dat u toen geweigerd heeft om te bidden. U ontkent zelfs dat u dit gezegd heeft (CGVS, p. 14).

Bovendien verklaarde u op de DVZ dat u gedurende 15 dagen werd vastgehouden door de taliban (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Op het CGVS geeft u aanvankelijk aan dat u niet weet hoeveel dagen u daar was (CGVS, p. 9). U zei dat u het vroeg aan ingenieur U. en dat hij zei dat het een aantal dagen

was maar dat u niet meer weet hoeveel (CGVS, p. 9). Tenslotte geeft u aan dat u van U. hoorde dat het ongeveer 20 dagen waren (CGVS, p. 9). **Dat u aanvankelijk opgaf dat u 15 dagen vastzat en later vertelt dat het 20 dagen was is opmerkelijk, maar opvallender is hoe weinig doorleefd u over uw gevangenschap vertelt. Zo kan u slechts heel vaag beschrijven hoe u die 20 dagen gevangenschap beleefd heeft of wat er in die dagen gebeurde.** Hiernaar gevraagd, stelt u dat er u verteld werd dat u naar Pakistan zou worden gestuurd om lessen te volgen en zo in het paradijs te belanden (CGVS, p. 9). Wanneer de vraag herhaald wordt, zegt u dat ze u elke dag sloegen en dat ze dezelfde dingen herhaalden (CGVS, p. 10 en 11). Gevraagd welke herinneringen u heeft aan deze periode van gevangenschap, antwoordt u dat u het zich niet herinnert (CGVS, p. 10). Opnieuw aangespoord te vertellen over uw herinneringen en uw gevoelens tijdens uw vasthouding, antwoordt u dat u niets kan vermelden behalve wat u reeds gezegd heeft (CGVS, p. 10). U voegt eraan toe dat ze u de hele tijd sloegen (CGVS, p. 10). U slaagt er echter niet in te zeggen wat u deed gedurende die 20 dagen dat u werd vast gehouden (CGVS, p. 10). **Ook over de kamer waarin u werd vastgehouden blijft u heel beknopt.** U beschrijft het vertrek als een kelder onder de grond (CGVS, p. 10). Aangemoedigd om het vertrek verder te beschrijven stelt u dat er niets anders was (CGVS, p. 10). U herhaalt dat er niets te zien was (CGVS, p. 10). Er wordt u nog driemaal de kans geboden iets meer te vertellen over het vertrek waarin u 20 dagen lang werd opgesloten, maar u blijft volhouden dat er niets was en dat u niets kon zien (CGVS, p. 10). Nadat u een vierde maal gevraagd wordt om het vertrek te beschrijven zoals u het gehoorlokaal zou beschrijven, stelt u dat er een licht, een matras en een deken waren (CGVS, p. 10). Uiteindelijk slaagt u erin te vertellen dat het vertrek tevens een deur had en een raam met de afmetingen van een stoel. **Dat u er niet in slaagt een doorleefde beschrijving te geven van uw ervaringen noch van de kamer waar u 20 dagen lang in werd opgesloten, plaatst de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.**

Bovendien dient er te worden opgemerkt dat de rekruterings technieken van de taliban zoals door u voorgesteld zeer onwaarschijnlijk overkomen. U verklaarde dat onbekende mannen u naar een madrassa in Pakistan wilden sturen om u op te leiden om een bomaanval of zelfmoordaanslag te plegen (CGVS, p. 11). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt immers dat hoewel de taliban geen formele rekruteringsprocedures heeft, er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering zijn hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat taliban rekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Gedwongen rekrutering door de taliban wordt door verschillende bronnen dan ook als uiterst exceptioneel voorgesteld. Sommigen stellen zelfs dat gedwongen rekrutering volledig afwezig is. De argumenten die hiervoor aangehaald worden zijn het overschot aan vrijwillige strijders en het feit dat gedwongen rekrutering de bevolking van de taliban doet vervreemden. Aangezien de beschrijving die u in het kader van uw asiolverzoek geeft over de wijze waarop de taliban zou hebben geprobeerd u in te lijven, geen enkel kenmerk vertoont van de rekruteringsmethode van de taliban die blijkt uit de informatie kan er ernstig worden getwijfeld aan uw beweringen daaromtrent. Bovendien blijkt dat plegers van zelfmoordaanslagen meestal verarmde jongeren zijn uit de vluchtelingenkampen in Pakistan of uit het zuid, zuidoosten van het land, die gebrainwasht zijn in de madrassa's. Volgens sommige bronnen is het onwaarschijnlijk dat zelfmoordenaars met dwang worden gerekruteerd.

Voorts zijn uw verklaringen over uw ontsnapping weinig geloofwaardig. U vertelt over een ochtendritueel waarbij u steeds met een stok door het raam werd wakker gepord, waarna een man de deur opendeed zodat u uw gezicht en handen kon wassen in een andere kamer, kon bidden en daarna terug naar uw kleine kamer kon (CGVS, p. 11-12). U beweert dat u op een morgen gewekt werd om deel te nemen aan het gebed (CGVS, p. 10). Toen u merkte dat het raam geopend was, stapelde u uw matras en uw kussen zodat u door het raam naar buiten kon glippen (CGVS, p. 10). U verklaart aanvankelijk dat u traag naar de poort van het huis wandelde en wegrende (CGVS, p. 10). Later in het interview verklaart u dat u over de poort sprong en wegrende (CGVS, p. 12). Gevraagd hoe u ongezien buiten geraakt bent, antwoordt u aanvankelijk naast de kwestie (CGVS, p. 13). Wanneer deze vraag opnieuw gesteld wordt, vermeldt u plotseling dat er bomen waren waarachter u zich kon verstoppen en dat u in een boom klom en vandaar naar de poort sprong (CGVS, p. 13). Deze verklaring valt echter geenszins te rijmen met uw eerdere bewering dat u traag naar de poort wandelde (CGVS, p. 10).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden ontvoering en rekrutering door de taliban.

Het identiteitsdocument dat u voorlegt, uw taskara, is niet in staat deze bevindingen te wijzigen (CGVS, p. 15). Uw taskara vormt slechts een bewijs van uw identiteit, die verder niet in vraag wordt gesteld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is de officieuze hoofdstad van het noorden van Afghanistan. De stad is relatief geïsoleerd geweest van het conflict dat Afghanistan de afgelopen decennia heeft geteisterd, waardoor haar politiek en economisch gewicht groot en groeiend is. De stad wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers bleef er beperkt. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode enkele aanslagen gepleegd werden zonder duidelijk aanwijsbaar doelwit, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke districten, met name Chintal, Chahar Bolak, Zari en Sholgar. Deze regio is gekend voor de productie van cannabis, wat een impact heeft op de stabiliteit in deze regio. Het merendeel van de gewelddaden die er

plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen er hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is laag.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaatgeneraal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij zijn problemen niet eenduidig kan situeren in de tijd, benadrukt verzoeker dat hij ongeschoold is en dat het weergeven van exacte data moeilijk is voor hem. Hij stelt dat het noodzakelijk is rekening te houden met zijn persoonlijke achtergrond en hoedanigheid en dus met het feit dat hij ongeschoold is. Hij meent dat verweerder zich op een paar onderdelen van het gehoor focust en niet kijkt *“naar de geheelheid van het verhoor waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker op talrijke vragen wel doorleefde, correcte en volledige antwoorden gaf”*. Hij wijst erop dat de gebeurtenissen zich kort op elkaar hebben afgespeeld en stelt dat hij tijdens het gehoor toch bepaalde data heeft gegeven *“omwille van het feit dat de tolk hem opdroeg dit te doen. De tolk zou met name gezegd hebben dat het niet goed is om geen precieze data weer te geven.”* Hij wijst erop dat in de bestreden beslissing zelf geen correcte weergave wordt gedaan van de data die werden verklaard: het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) vond niet plaats op 16 januari 2015 maar op 16 december 2015 en de taliban zou niet langs zijn geweest in maart 2014 maar in maart 2015, hetgeen volgens hem aantoont hoe snel vergissingen kunnen voorvallen als het op data aankomt. Hij meent dat verweerder gaat zoeken naar elementen à charge door zelf berekeningen te maken goed wetende dat verzoeker ongeschoold is.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij werd opgesloten in een kelder en daarbij werd geslagen. Hij mocht deze ruimte enkel verlaten om zich te wassen en te bidden. Hij vindt het niet vreemd dat hij zich niet kan herinneren hoeveel dagen hij daar exact verbleef daar hij door de dagelijkse herhaling geen tijdgevoel meer had. Hij heeft alle gegevens die hij zich nog over zijn verblijf in die kelder kan herinneren weergegeven en benadrukt dat een opsluiting een traumatische ervaring is waarbij het niet meer dan normaal is dat bepaalde herinneringen vervagen of worden onderdrukt. Het feit dat hij bepaalde exacte data niet kan weergeven of dat zijn verklaringen soms niet zo gedetailleerd zijn, volstaat volgens hem niet om al zijn verklaringen in twijfel te trekken en zijn geloofwaardigheid in vraag te stellen. Hij verwijst naar de proceduregids van UNHCR en stelt dat het de taak is van de onderzoeker om de asielzoeker te helpen om zijn asielrelaas zo volledig mogelijk naar voren te brengen. Hij wijst erop dat hij zijn taskara bijbracht en vertelde wat hij kon over zijn traumatische ervaring. Daarnaast heeft hij wel degelijk gedetailleerde en overtuigende verklaringen afgelegd over de redenen waarom hij Afghanistan heeft moeten verlaten, zo meent hij.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet).

Betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan verwijst verzoeker naar de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 19 april 2016. Hij stelt verder als volgt: *“Voor zover uw Raad niet zou overgaan tot het toekennen van het statuut van vluchteling, dan dient men gelet op de nationaliteit van verzoeker en het onbetwistbaar risico voor foltering of onmenselijke of vernederende behandeling van verzoeker in Afghanistan, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Er zijn met name zwaarwegende gronden om aan te nemen dat wanneer verzoeker terugkeert naar Afghanistan, hij een reëel en persoonlijk risico loopt op ernstige schade.”*

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door onbekenden werd ontvoerd en dreigde naar een madrassa te worden gestuurd om lessen te volgen om een zelfmoordaanslag te plegen. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij er niet in slaagt zijn problemen eenduidig in de tijd te situeren, (ii) zijn verklaringen op het CGVS tegenstrijdig zijn met verklaringen op de DVZ, (iii) hij er niet in slaagt doorleefde verklaringen af te leggen over zijn gevangenschap, (iv) uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat gedwongen rekrutering om een zelfmoordaanslag te plegen door de taliban uitzonderlijk is, (v) zijn verklaringen over zijn ontsnapping niet geloofwaardig zijn, en (vi) de door hem neergelegde taskara enkel zijn identiteit aantoont doch de voorgaande vaststellingen verder niet kan wijzigen.

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij ongeschoold is, waardoor het voor hem moeilijk is om exacte data weer te geven. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker er niet enkel niet in slaagt exacte data weer te geven maar er zelfs niet toe komt om de door hem ingeroepen feiten ook maar enigszins in de tijd te situeren. Ook van een ongeschoolde persoon kan redelijkervijze worden verwacht dat hij in staat is gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht om zijn land van herkomst te ontvluchten en in België internationale bescherming te vragen, enigszins in de tijd te situeren ook al kan hij er geen exacte data op kleven, *quod non in casu*. Verzoeker wist zelfs geen jaar of maand te geven en kon enkel zeggen dat de beweerde gebeurtenissen minder dan een jaar voor het gehoor plaatsvonden (gehoorverslag CGVS, p. 7-8). Dat de beweerde gebeurtenissen zich kort na elkaar hebben voorgedaan, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verder blijkt nergens uit het gehoorverslag of enig ander stuk in het administratief of rechtsplegingsdossier dat de tolk tijdens het gehoor verzoeker heeft gezegd dat het niet goed is om geen precieze data weer te geven. Dit is niet meer dan een blote *post factum*-verklaring die verzoeker op geen enkele wijze staft. Nochtans werd verzoeker bij de aanvang van het gehoor op gewezen dat hij problemen met de tolk onmiddellijk dient te melden (gehoorverslag CGVS, p. 1). Het feit dat er in de bestreden beslissing een materiële vergissing is geslopen over de datum waarop verzoekers interview op de DVZ plaatsvond en het jaar waarin de taliban zou zijn langsgeslagen, doet evenmin afbreuk aan het voorgaande. Immers, verzoeker heeft de beweerde feiten persoonlijk meegemaakt, zodat ervan kan worden uitgegaan dat ze in zijn geheugen zijn gegrift, terwijl verweerder slechts een weergave maakt van hetgeen verzoeker hem verklaarde. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden

opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Gezien het voorgaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt uw problemen éénduidig te situeren in de tijd. Gevraagd naar wanneer de gebeurtenissen die u aanhaalt zich voordeden, antwoordt u dat u niet weet in welk jaar of welke maand dat was (CGVS, p. 7). U slaagt er evenmin in te zeggen hoe lang voor het gehoor op het CGVS deze gebeurtenissen zich voordeden (CGVS, p. 8). Wel slaagt u erin te specificeren dat het minder dan een jaar geleden is (CGVS, p. 8). U kan echter niet zeggen hoeveel tijd er is verstreken tussen uw opsluiting en het moment dat u uw land verliet (CGVS, p. 8). Nochtans vertelt u later tijdens hetzelfde gehoor op het CGVS dat u na uw ontsnapping naar de winkel van ingenieur U. trok, hem alles uitlegde en daarna nog ongeveer een week bij hem verbleef alvorens u uw reis naar Europa begon (CGVS, p. 14). Dat u er niet in slaagt een indicatie te geven van hoe lang voor uw vertrek de gebeurtenissen plaatsvonden, maar even later in hetzelfde gehoor wel kan zeggen dat u na de 20 dagen gevangenschap nog een week bij ingenieur U. verblijft voor u uw reis naar Europa begon, doet **twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas.**

Bovendien verklaarde u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de taliban 10 maanden geleden langs kwamen op uw werk (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Uw interview op de DVZ was op 16 januari 2015. Op basis van deze verklaringen kwamen de taliban langs in maart 2014. U verklaart dat u vertrokken bent uit Afghanistan zo'n 20 dagen voor de aanvang van de ramadan (CGVS, p. 16). In 2015 begon de ramadan op 17 juli. Er mag dus vanuit gegaan worden dat u Afghanistan eind juni 2015 verliet. Uit deze verklaringen kan worden afgeleid dat er drie maanden tussen het bezoek van de taliban en uw vertrek uit de regio zitten. Nochtans komt dit geenszins overeen met de chronologische lijn die u schetst in uw relaas op het CGVS (CGVS, p. 7, p. 9 en p. 14). Uit uw relaas blijkt dat u na het bezoek van de onbekenden in de winkel 20 dagen werd vastgehouden en vervolgens nog een week bij ingenieur U. verbleef (CGVS, p. 14). U werd op het einde van het gehoor op het CGVS geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ aangaf dat de gebeurtenissen zich voordeden in maart en dat uit uw verklaringen op het CGVS blijkt dat de gebeurtenissen zich voordeden eind mei of begin juni, maar heeft geen afdoende verklaring kunnen geven voor deze chronologische tegenstrijdigheid (CGVS, p. 16).”

Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat zijn opsluiting voor hem een traumatische ervaring was zodat het normaal is dat bepaalde herinneringen vervagen of worden onderdrukt, dient erop gewezen dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoont dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. Dat verzoeker door de dagelijkse herhaling van dezelfde gebeurtenissen (slapen-eten-bidden) geen tijdsgevoel meer had, doet geen afbreuk aan het feit dat hij verklaarde dat hij later van U. vernam dat hij ongeveer 20 dagen was opgesloten, zodat de dagelijkse herhalingen tijdens zijn opsluiting geen afdoende verklaring zijn voor het feit dat hij er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen over de duur van zijn opsluiting.

Gezien het voorgaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bovendien verklaarde u op de DVZ dat u gedurende 15 dagen werd vastgehouden door de taliban (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Op het CGVS geeft u aanvankelijk aan dat u niet weet hoeveel dagen u daar was (CGVS, p. 9). U zei dat u het vroeg aan ingenieur U. en dat hij zei dat het een aantal dagen was maar dat u niet meer weet hoeveel (CGVS, p. 9). Tenslotte geeft u aan dat u van U. hoorde dat het ongeveer 20 dagen waren (CGVS, p. 9). Dat u aanvankelijk opgaf dat u 15 dagen vastzat en later vertelt dat het 20 dagen was is opmerkelijk, maar opvallender is hoe weinig doorleefd u over uw gevangenschap vertelt. Zo kan u slechts heel vaag beschrijven hoe u die 20 dagen

gevangenschap beleefd heeft of wat er in die dagen gebeurde. Hiernaar gevraagd, stelt u dat er u verteld werd dat u naar Pakistan zou worden gestuurd om lessen te volgen en zo in het paradijs te belanden (CGVS, p. 9). Wanneer de vraag herhaald wordt, zegt u dat ze u elke dag sloegen en dat ze dezelfde dingen herhaalden (CGVS, p. 10 en 11). Gevraagd welke herinneringen u heeft aan deze periode van gevangenschap, antwoordt u dat u het zich niet herinnert (CGVS, p. 10). Opnieuw aangespoord te vertellen over uw herinneringen en uw gevoelens tijdens uw vasthouding, antwoordt u dat u niets kan vermelden behalve wat u reeds gezegd heeft (CGVS, p. 10). U voegt eraan toe dat ze u de hele tijd sloegen (CGVS, p. 10). U slaagt er echter niet in te zeggen wat u deed gedurende die 20 dagen dat u werd vast gehouden (CGVS, p. 10). **Ook over de kamer waarin u werd vastgehouden blijft u heel beknopt.** U beschrijft het vertrek als een kelder onder de grond (CGVS, p. 10). Aangemoedigd om het vertrek verder te beschrijven stelt u dat er niets anders was (CGVS, p. 10). U herhaalt dat er niets te zien was (CGVS, p. 10). Er wordt u nog driemaal de kans geboden iets meer te vertellen over het vertrek waarin u 20 dagen lang werd opgesloten, maar u blijft volhouden dat er niets was en dat u niets kon zien (CGVS, p. 10). Nadat u een vierde maal gevraagd wordt om het vertrek te beschrijven zoals u het gehoorlokaal zou beschrijven, stelt u dat er een licht, een matras en een deken waren (CGVS, p. 10). Uiteindelijk slaagt u erin te vertellen dat het vertrek tevens een deur had en een raam met de afmetingen van een stoel. **Dat u er niet in slaagt een doorleefde beschrijving te geven van uw ervaringen noch van de kamer waar u 20 dagen lang in werd opgesloten, plaatst de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.** Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, die bijgevolg als vaststaand worden beschouwd en door de Raad tot de zijne worden gemaakt:

“Er dient te worden opgemerkt dat er verdere tegenstrijdigheden zijn tussen uw verklaringen in het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw gehoor op het CGVS.

Zo verklaarde u op de DVZ dat de taliban langskwamen op u werk en u meedeelden dat u uw werk moest opgeven (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat onbekenden langskwamen in de winkel en u meenamen om een zonnepaneel te installeren (CGVS, p. 7 en p. 9). U geeft op geen enkel moment aan dat de mannen u vroegen uw werkzaamheden in de winkel van ingenieur U. stop te zetten. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen, stelt u dat u niet heeft gezegd dat er taliban langskwamen in uw winkel en u meedeelden dat u moest stoppen met uw werk (CGVS, p. 14). U beweert dat u gezegd heeft dat ze u meenamen om dingen voor hen te repareren (CGVS, p. 14). Nochtans staat er tot tweemaal toe in uw verklaringen op de DVZ te lezen dat u gevraagd werd uw job te stoppen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U verklaart op het CGVS echter dat ze u niet gevraagd hebben uw job te stoppen (CGVS, p. 14).

Verder verklaarde u op de DVZ dat u werd meegenomen door de taliban en dat u moest bidden maar dit weigerde (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Ook hiervan maakt u geen melding tijdens het gehoor op het CGVS. U vertelt slechts dat u na het werk aan het zonnepaneel naar de moskee ging en dat de onbekende mannen u vroegen voor te gaan in het gebed (CGVS, p. 7). Wanneer u aangaf dat u niet wist hoe u dit moest doen, zeiden ze dat u naar achter moest gaan en hen moest volgen in het gebed (CGVS, p. 7). U geeft echter op geen enkel moment aan dat u toen geweigerd heeft om te bidden. U ontkent zelfs dat u dit gezegd heeft (CGVS, p. 14).

[...]

Bovendien dient er te worden opgemerkt dat de rekruterings technieken van de taliban zoals door u voorgesteld zeer onwaarschijnlijk overkomen. U verklaarde dat onbekende mannen u naar een madrassa in Pakistan wilden sturen om u op te leiden om een bomaanval of zelfmoordaanslag te plegen (CGVS, p. 11). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt immers dat hoewel de taliban geen formele rekruteringsprocedures heeft, er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering zijn hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat taliban rekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Gedwongen rekrutering door de taliban wordt door verschillende bronnen dan ook als uiterst exceptioneel voorgesteld. Sommigen stellen zelfs dat gedwongen rekrutering volledig afwezig is. De argumenten die hiervoor aangehaald worden zijn het overschot aan vrijwillige strijders en het feit dat gedwongen rekrutering de bevolking van de taliban doet vervreemden. Aangezien de beschrijving die u in het kader van uw asielverzoek geeft over de wijze waarop de taliban zou hebben geprobeerd u in te lijven, geen enkel kenmerk vertoont van de rekruteringsmethode van de taliban die blijkt uit de

informatie kan er ernstig worden getwijfeld aan uw beweringen daaromtrent. Bovendien blijkt dat plegers van zelfmoordaanslagen meestal verarmde jongeren zijn uit de vluchtelingenkampen in Pakistan of uit het zuid, zuidoosten van het land, die gebrainwasht zijn in de madrassa's. Volgens sommige bronnen is het onwaarschijnlijk dat zelfmoordenaars met dwang worden gerekruteerd.

Voorts zijn uw verklaringen over uw ontsnapping weinig geloofwaardig. U vertelt over een ochtendritueel waarbij u steeds met een stok door het raam werd wakker gepord, waarna een man de deur opendeed zodat u uw gezicht en handen kon wassen in een andere kamer, kon bidden en daarna terug naar uw kleine kamer kon (CGVS, p. 11-12). U beweert dat u op een morgen gewekt werd om deel te nemen aan het gebed (CGVS, p. 10). Toen u merkte dat het raam geopend was, stapelde u uw matras en uw kussen zodat u door het raam naar buiten kon glippen (CGVS, p. 10). U verklaart aanvankelijk dat u traag naar de poort van het huis wandelde en wegrende (CGVS, p. 10). Later in het interview verklaart u dat u over de poort sprong en wegrende (CGVS, p. 12). Gevraagd hoe u ongezien buiten geraakt bent, antwoordt u aanvankelijk naast de kwestie (CGVS, p. 13). Wanneer deze vraag opnieuw gesteld wordt, vermeldt u plotseling dat er bomen waren waarachter u zich kon verstoppen en dat u in een boom klom en vandaar naar de poort sprong (CGVS, p. 13). Deze verklaring valt echter geenszins te rijmen met uw eerdere bewering dat u traag naar de poort wandelde (CGVS, p. 10).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden ontvoering en rekrutering door de taliban.

Het identiteitsdocument dat u voorlegt, uw taskara, is niet in staat deze bevindingen te wijzigen (CGVS, p. 15). Uw taskara vormt slechts een bewijs van uw identiteit, die verder niet in vraag wordt gesteld."

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij

de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is de officieuze hoofdstad van het noorden van Afghanistan. De stad is relatief geïsoleerd geweest van het conflict dat Afghanistan de afgelopen decennia heeft geteisterd, waardoor haar politiek en economisch gewicht groot en groeiend is. De stad wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers bleef er beperkt. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode enkele aanslagen gepleegd werden zonder duidelijk aanwijsbaar doelwit, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke districten, met name Chimtal, Chahar Bolak, Zari en Sholgar. Deze regio is gekend voor de productie van cannabis, wat een impact heeft op de stabiliteit in deze regio. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen er hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is laag.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

In onderhavig verzoekschrift uit verzoeker weliswaar kritiek op deze analyse en meent hij dat hem alsnog de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend, doch hij laat na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde en aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') onjuist of achterhaald zou zijn. Bijgevolg wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER